

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. augusztus 18-án.

Textus: Apostolok Cselekedetei 11. rész 26b. verse: „A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek.”

Kedves Testvéreim!

Sokat találkozunk azzal a szóval, hogy keresztyén. A legtöbb esetben egy szellemi irányzatot értenek alatta, aminek van kulturális, gazdasági, erkölcsi következménye. Ennek köszönhető, hogy egyre többet lehet hallani keresztyén Európáról. A Szentírás lapjain ez a szó mindössze három alkalommal fordul elő, elsőként a most felolvasott szakaszban. Azt gondolom, hogy ezt fogadhatjuk el igazi definíciónak.

Eredendően a szó gúnynévként ragadt azokra, akik a gyülekezetekhez tartoztak. Antióchiában a körülöttek élők meg akarták bélyegezni ezeket az embereket, akik valami furcsa istenséget, ahogyan ők nevezték, Krisztust imádták. A keresztyén kifejezés alapvetően azokat mutatja be, akik Krisztus pártjához tartoznak, akik egy személyhez ragaszkodnak. A keresztyén szóban ugyanaz a képző van, mint amit a kálvinista szóban is használunk. Magyar nyelvünkben a Krisztusista adná vissza ennek a szónak az alapjelentését, amit talán Krisztusozó gúnynévként lehetne a legjobban fordítani. A keresztyén szó azonban, bár mindig hordozott gúnyos, vagy hivatalos megjelölést, mégis túlmutat önmagán. Olyan közösséget jelöl, akik egyedül Krisztushoz tartoznak.

Hogyha lefaragjuk a szóhoz tapadt mindenféle tévképzetet, akkor kimondhatjuk, hogy keresztyén az, aki krisztusi, Krisztushoz tartozó. Nem lehet Megváltónk nélkül ezekről az emberekről beszélni. Ha nem ismerték volna fel a saját életük nyomorúságát, ha nem látták volna meg, hogy Krisztus áldozatának büntörlő ereje van. Ha nem vették volna komolyan, hogy egyetlen út van, amelyik az örök életre vezet, ez pedig maga Jézus, ha nem tudták volna kimondani, hogy „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére” (Filippi 2.11), akkor őket nem nevezték volna keresztyéneknek, vagyis krisztusozóknak. Csakis azért tapadhatott rájuk ez a gúnynév, mert nem tudta senki és semmi másról beszélni, csakis Krisztusról.

Ebből tehát következik, hogy csak az olyan ember nevezheti magát keresztyénnek, akinek az élete, annak minden napja Krisztus körül forog. Olyan ez, mint ahogyan a Hold is kering a föld körül. Ez a két bolygó összetartozik. Akármelyiket is kivennénk a rendszerből, akkor a másik abban a pillanatban egy egészen más pályát járna be. Csak az olyan élet keresztyén, amelyik nem távolodik el Urától, Krisztustól. Ha a mi életünk nem körülötte forog, akkor az is egészen más pályát jár be.

Ahhoz pedig semmilyen fantáziára nincsen szükség, hogy lássuk, milyen a Krisztus nélkül létező ember. Olyan, amelyik folyamatosan saját magát keresi. Azt akarja kibányászni, hogy mi a lehető legjobb magában. Ha meg is találja, akkor is az esetek legnagyobb részében csak odáig jut, hogy a saját életét építse vele. Krisztus nélkül csak önmaga körül forog az ember. Ha pedig én vagyok a fontos, a legfontosabb, akkor családás minden egyes pillanat, amikor nem velem foglalkoznak, amikor nem engem építenek és támogatnak.

Az Antióchiában élő hívők, akiket keresztyénnek neveztek, ők Krisztus körül forogtak. Ő volt a tengely az életükben. Aköré épült minden. Azt pedig tudjuk, hogy az igazi keréknek minden egyes pontja pontosan azonos távolságra van a középponttól, a tengelytől. Az életünk akkor lehet jól működő Krisztus-központú élet, hogyha minden egyes részletét odamérjük Hozzá. Odamérem a személyes hitemet, hogy jó helyen van-e? Megtapasztaltam-e azt, hogy nekem, személyesen is Krisztus a Megváltóm? Odamérem a családi életemet. Vajon ott van-e a beszélgetéseinkben, a viselkedésünkben, a szeretetünkben Krisztus? Odamérem a munkámat is Hozzá. Tudok-e olyan becsületesen és tisztességesen elvégezni mindent, hogy az méltó legyen Hozzá?

Aki takarít, annak a feltakarított területet kell olyan tisztává tenni, hogy kimondhassa, azt Krisztushoz mértem. Aki tanít, annak a tananyagot kell olyan minőségben továbbadnia, hogy az a Megváltó dicsőségére legyen. Nagyon röviden mondhatom azt is, hogy a keresztyén, Krisztus tengely körül forgó ember nem lehet slendrián, aki összezsap mindent, hanem csak olyan, aki Krisztushoz méri a munkájának, a hétköznapijainak is minden pillanatát. Akkor mondhatom el magamról, hogy én is keresztyén vagyok.

A keresztyének azok voltak ott Antióchiában, akik Krisztus nevééről beszéltek. „Hirdették az Úr Jézust”. Nem elég a tetteimmel, a szavaimmal és minden érzésemmel Jézusról tanúskodni, azt el is kell mondani, hogy miért teszem. Szavak nélkül ugyanis nem tudják összekötni az életünket azzal, aki azt megváltoztatta, aki azt átformálta, vagyis Krisztussal.

Egyszer egy munkahelyen az egyik munkatárs megtért, átadta életét Jézusnak, és nagy örömmel újságolta mindenkinek, akinek tudta. Így mondta ezt el a főnökének is, aki nagy örömmel mondta, hogy ő is Jézus

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. augusztus 18-án.

követője. Erre ez a beosztott szomorúan azt mondta, hogy tudod, éppen a te életed volt a legnagyobb akadály annak, hogy megtérjek. Soha nem beszéltem arról, hogy hívő vagy, ezért azt hittem, hogy lehet kiegyensúlyozott, boldog életet élni a Megváltó nélkül is.

A keresztyének azonban azok, akik hirdetik az Úr Jézust. Nem hallgatják el, hogy Hozzá tartoznak. Az egyik legfontosabb része ugyanis a hitünknek a teljes élettel való bizonyágtétel, amiben benne vannak természetesen a tetteink és az érzéseink is, de benne van az is, amit Jézusról mondunk el. Nem úgy általában Istenről beszélünk, nem csak valami mennyei lényről, hanem konkrétan az Úr Jézusról, aki meghalt a mi bűneinkért, aki meghalt az én bűneimért is, hogy kiszabadítson a halál fogságából.

Végül van még egy nagyon fontos jellemzője a keresztyéneknek. Ők azok, akik szívük szándéka szerint megmaradnak az Úrban. Van egy belső, mindennél erősebb ragaszkodás bennük Krisztus felé. Olyan ragaszkodás ez, ami minden mást meghatároz. Igazából nem is tudok úgy dönteni semmiről, hogy ne vegyem figyelembe a kapcsolatomat Jézussal. Jól példázza ezt az a történet, amikor egy fiatal fiú elment a moziba, és megvett két jegyet. Egyet magának, egyet pedig a barátjának. Beült a filmre, de a mellette lévő hely üresen maradt. Pár perce tartott a film, amikor ez a fiú felállt, majd amikor a jegyszedő megkérdezte, hogy valami baj van-e, akkor azt válaszolta, hogy nincsen, de a barátomnak, Jézusnak, ez a film nem tetszett. Szívem szerint ragaszkodom Jézushoz, tehát minden részletet ez a kapcsolat határoz meg.

A ragaszkodásnak pedig van még egy nagyon fontos ismertetőjele. Annyira Krisztus határozza meg minden érzésem, gondolatomat, hogy amikor mások rám néznek, akkor már nem is engem látnak, hanem a Megváltót magát. Olyan egységgé válunk Ővele, ahogyan Pál apostol elmondta a Galata levélben. „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal. 2.20) Amikor idáig eljutunk, akkor mondhatjuk el, hogy valóban keresztyének vagyunk.

Tudom, hogy ez az út nem egyszerű. Hiszen le kell mondanom saját magamról. Le kell mondanom az érzéseimről, a vágyaimról, a gondolataimról, és engednem kell, hogy Megváltóm, Krisztus munkálkodjon bennem. Engednem kell, hogy az Ő lénye áthassa az én egész lényemet. Oda kell borulnom az Ő keresztre elé, és kérnem, hogy tisztítson meg a bűneimtől, hogy ne legyen akadály annak, hogy az Ő kegyelme átragyogjon rajtam. Ahogyan egy lekipásztor elmondta: félre kell állnom a szószéken, hogy ne takarjam el az én Uramat, Jézust. Megtisztított-e már engem az én Uramnak, Jézusnak a vére, és áttetsző lettem-e másoknak?

„Benéz a nap a templomablakon. | Átragyog a színesruhájú | tizenkét férfialakon. | Tarka foltokat vet a padsorokra, | s a kisfiúra édesanyja mellett. | Az nézi egy ideig álmélkodva | a szép mozaik templomablakot, | a tizenkét sugárzó alakot. | Aztán kérdez, legrosszabbkor talán. | Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?” || Tart még az igehirdetés. | Édesanyja csak arra figyel. | S a kis kérdezőt ságva, hirtelen | egyetlen szóval csendesíti el: | „Keresztyének!” | S hangzik tovább a prédikáció, | szól az orgona, zeng az ének. || „Gyerekek!” – vetődik fel hittanórán | néhány nap múlva váratlan a kérdés: | „Milyen emberek a keresztyének? | Ki mondja meg nekem?” | S a kis csapat nagy igyekezettel | töri a fejét a feleleten. || Aztán egy kisfiú jelentkezik. | - Tanítója ilyen feleletet | egyhamar újra aligha kap. - | „A keresztyének olyan emberek, | akiken átsüt a nap!” || Milyen gyermeki, igaz felelet! | Lehet-e annál drágább feladat, | minthogy rajtad, rajtam, mindegyikünkön | átsüssönragyogjon a Nap?! | Átragyogjon sötét világba, | és beragyogjon sötét szíveket! | Nem, ennél szebb feladat nem lehet! || Kísérjen hát egyre a kérdés | tovatűnő évek alatt: | átragyog-e, átsüt-e rajtad, | átragyog-e rajtam a Nap?!” (Túrmezei Erzsébet: Átragyog-e rajtunk?)

Ámen!